

NEVRUZ

Günlerden 22 Mart. Gazeteleri okuyorum. Nevruz kutlamaları pek renkli. Kürtler Nevruz'u kaptıkları gibi, bir de bildikleri renklere boyamışlar. Çalıp oynuyorlar.

Bu tarafta da yöneticilerimiz Nevruz ateşinden atlıyorlar. Koca koca odun parçalarından ateş tutuşturulmuş ve koca bir mangal oluşturulmuş. Etrafı bordür taşıyla çevrilmiş. Ee, devlet yapınca odun da bol. Üzerinden atlıyorlar. Yaşlı başlı adamlar kazara düşse yanar ayakları alimallah!

Nevruz'a sahip çıkacağız diye komikleşiyoruz. Çünkü bu ateş, o ateş değil.

Nevruz , Kafkaslar'ın bahar müjdesi ve yeni yılın başlangıcı olarak kutlanmış binlerce yıl. Sonraları Hristiyanlık icat etmiş , 1 Ocak yılbaşısıdır deyü. Ne de olsa parası olanın düdüğü daha güçlü öter.

Kafkasya'nın otokton halklarının önemli bayramıdır Nevruz. Hatta birinci oğula çoğu zaman Nevruz ismi takılır. Kürtler Nevruz'u çalınca kadar, bizimkiler (Kafkaslar) kutlardı.

Bayram töreni

Kış uzun ve acımasız olur bizim oralarda. Kışın, yaza kadar hayvanlara kuru ot yedirirler. 21 Mart'ta hayvanlar otlağa çıkar. Kalan kuru otlardan da bir kucak yakılır, bahar müjdesi diye!

Çocuklar da üzerinden atlardı. Büyükler değil, çocuklar atlardı.

Sonra çocuklar, ev ev, kapı kapı dolaşırlardı ellerinde torbacıklarla. Kıştan kalan kuru üzüm, incir, yerfıstığı, varsa ceviz (ben pek hatırlamam cevizi), fındık içi, bazen de elma gibi, ne varsa çocukların torbacığına koyardı yaşlı teyzeler, nineler. Sonra onları toplar bir arada yer, oynar, kavga ederdik her Türk topluluğu gibi. Zira bize düşün dernek dokunur. İlla bir tarafından kavga çıkarırız!

Halkın kendi kendine kutladığı basit, içten mütevazı bayramdı Nevruz bayramları. Ne güzel yumurta boyatır, günlerce saklardık çıkınlarımızda. Tokuştururduk, kırılınca yumurtamız ağlaşırdık. Paskalya bayramının öncüsü de belki Nevruz'dur. Hayvanların doğumu bitmiş olurdu. Kuzuları da boyardık. Hatta koç boyama, koçun boynuzuna kına yakma, fıstıklardan gerdanlık, kuru incirden madalyon, varsa boynumuza elma takardık. Bizim koç Aslan Yürekli Richard 'a dönerdi valla. Kasıntı kasıntı dolaştırırdık. Hayvan da role girerdi.

Çocuksu sevinçler türetirdik. Ne çok severdim Nevruz bayramını. Hımbıllara takılırdık oğlum ateşten atlarken "dötü koru" diye. 12 Eylül'ün gözlüklü "beşi biryerde" si yasakladı Nevruz bayramını. Ve yine yasakladı Kürtçe konuşmayı. Kürtler de baktılar Kürtçe yasak, Türkçe bilmediklerinden olsa gerek başladılar Fransızca konuşmaya!

Sonra baş edemeyince devlet büyüklerimiz de başladı Nevruz kutlamalarına.

Şimdi önümde duruyor Milliyet gazetesinin birinci sayfası, Vali Muammer Güler yanında diğer zevat el ele tutuşup kendilerini ateşe atıyorlar. Yapmayın abiler, bizi boynu bükük bırakmayın. Allah sizleri kazadan beladan korusun emi! Sonra Hürriyet gazetesinin iç sayfası, tam bir sayfa alı yeşilli bayraklar, Güneydoğu'dan Kürt manzaraları. Haritasından tut, "önderlerine" kadar renklenmişler. Velhasıl olan bizim Nevruz bayramına oldu. Bayramımızın da içine ettiler.

Keşke çocuk olsam yeniden. Yeniden yapabilirsem ot yakıp atlamayı, yumurta tokuşturmayı, koro halinde "Baca baca berhana" türküsünü söylemeyi.

Kardelenlerden taç yapmayı, sevdiğime çaktırmadan eline kına yakmayı...

Duvar dibinde ağlasam, sevdiğim bana bakmadı diye, yine ağlasam tokuşturup kırılan boyalı yumurtam için.

Minik gözyaşlarım bahar seline karışsa...

Kire bulanmış yüzümü yıkarken anam , kafama tasla vursa...

Oyuna doymasam yine...

Ağlasam-gülsem, haykırsam

Yaşasın Nevruz bayramı diye!